

Odvolání státního zastupitelství z výroku o výši trestu bylo sice včas dne 10. června 1933 ohlášeno, při čemž státní zastupitelství i žádalo o zaslání spisů s rozsudkem k provedení odvolání. Leč k jeho provedení došlo také teprve po uplynutí osmidenní lhůty, běžící od doručení rozsudku (§ 294 odst. 2 tr. ř.). Ze spisů vysvítá, že dne 3. července 1933 byly spisy (i s prvopisem rozsudku již dne 12. června 1933 vyhotoveného) doručeny státnímu zastupitelství k nahlédnutí a k návrhu vzhledem k tomu, že se obžalovaný patrně vyhýbá doručení rozsudku, načež státní zastupitelství navrhlo postup podle §§ 424, 427 tr. ř., dále že dne 25. července 1933 byl státnímu zastupitelství doručen opis rozsudku se žádostí, by ve smyslu § 424 tr. ř. obstaralo uveřejnění kontumачního rozsudku v úředním listě, což státní zastupitelství, vracejíc zároveň opis rozsudku, odepřelo přípisem ze dne 25. července 1933, konečně že dne 18. srpna 1933 byly spisy s opisem rozsudku doručeny státnímu zastupitelství ku provedení ohlášeného odvolání, načež provedení odvolání došlo nalézacímu soudu dne 23. srpna 1933.

Podle § 78 tr. ř. děje se doručení soudních opatření státnímu zastupitelství jejich sdělením v prvopise. Ostatně státní zastupitelství výslovně ani nežádalo o doručení opisu rozsudku. Z toho, co předesláno, plyne, že byl rozsudek dne 3. července 1933 v prvopise a dne 25. července 1933 v opise doručen státnímu zastupitelství. Nezáleží na tom, že se tak nestalo z podnětu opovědi odvolání, nýbrž z jiného podnětu, na který také poukazuje státní zastupitelství při vrácení spisů, pokud se týče opisu rozsudku. Účinek onoho doručení, že totiž osmidenní lhůta k provedení odvolání počala již dnem 4. července 1933 a končila dne 11. července 1933, nemohl býti odvrácen ani tím, že až dne 18. srpna 1933 nalézací soud doručil spisy s opisem rozsudku státnímu zastupitelství zvláště s poukazem na opověď opravného prostředku, poněvadž přece při doručení rozsudku není zapotřebí takového výslovného upozornění (viz rozhodnutí čís. 4174 sb. n. s.). Protože tudíž opožděné provedení odvolání musí zůstati nepovšimnutým a při opovědi odvolání státní zastupitelství určitě neuvedlo okolnosti, jež mají odvolání odůvodnit, nelze k odvolání vůbec přihlížeti (§ 294 odst. 2 tr. ř.).

Čís. 4919.

Zmatečnost rozsudku pro vadnost výroku o trestu nenastává, jakmile je výrok o trestu výsledkem porušení (nešetření) nebo nesprávného použití zákona, nýbrž jen tehdy, když byl výrokem o trestu zákon porušen nebo když ho nebylo vůbec anebo bylo ho nesprávně použito ve směrech v § 281 čís. 11 tr. ř. výlučně (výčetmo) uvedených.

Vykročení z mezí zmírňovacího práva po rozumu § 281 čís. 11 tr. ř.

(Rozh. ze dne 12. února 1934, Zm I 243/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 13. února 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 411 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost je neodůvoděna, i pokud vytýká, ponechávajíc stranou, že rozsudek mluví též o použití práva zaměňovacího podle § 260 b) tr. zák., napadenému rozsudku zmatečnosti podle čís. 11 § 281 tr. ř. z důvodu, že trest nebyl snížen pod nejnižší zákonnou sazbu, ač rozsudek uvádí, že trest byl vyměřen použitím § 266 tr. zák. Především je poukázati na judikaturu zrušovacího soudu, jež došla výrazu zejména v rozhodnutích čís. 1831 a 3248 sb. n. s. Než i kdyby se vycházelo z názoru zmateční stížnosti, že soud je povinen, nikoliv snad jen oprávněn, aby použil mimořádného práva zmírňovacího, jsou-li dány jeho předpoklady § 266 tr. zák. stanovené, že, použije-li soud mimořádného práva zmírňovacího, musí trest snížit pod spodní hranici zákonné sazby a nemůže postupovati tak, jako kdyby onoho práva nepoužil, neboli — jak stížnost uvádí na jiném místě — že použití zákona nemůže spočívat v jeho nepoužití, přehlíží stížnost, že zmatečnost rozsudku pro vadnost výroku o trestu nenastává asi obdobně, jako u ostatních hmotněprávních zmatků, jakmile je výrok o trestu výsledkem porušení (nešetření) nebo nesprávného použití zákona, nýbrž jen tehdy, když byl výrokem o trestu zákon porušen anebo když ho nebylo vůbec anebo bylo ho nesprávně použito ve směrech v § 281 čís. 11 tr. ř. výlučně (výčetmo) uvedených. Obzvláště působí zmatečnost rozsudku porušení nebo nesprávné použití zákonných ustanovení o mimořádném právu zmírňovacím, tudíž i ustanovení § 266 tr. zák. jen, když je výrokem o trestu vykročeno z mezí zmírňovacího práva soudu příslušejícího. Z mezí tohoto svého práva vykročuje soud, stanoví-li trest — mimo dosah řádné zákonné sazby — mírnějším způsobem anebo kratší dobou, než mu dotčené zákonné ustanovení, na příklad § 266 tr. zák. dovoluje, nikoliv, i když stanoví trest — ovšem přirozeně v mezích zákonné sazby — přísnějším druhem (trestu) nebo delší dobou, než by byl mohl podle příslušného ustanovení určit (když nevyčerpává plně oprávnění, jež mu zákon dává). Proto nevykročil soud z mezí svého mimořádného práva zmírňovacího a nezatížil rozsudek zmatkem § 281 čís. 11 tr. ř., určiv dobu trestu vězení stěžovateli uloženého na 10 dnů, místo, by uložil stěžovateli trest i kratší 3 dnů, trest nedosahující spodní hranici trestní sazby § 412 tr. zák. Případná nesprávnost výsledku úvah o tom, zda tu byly předpoklady mimořádného práva zmírňovacího podle § 266 tr. zák. a zda v důsledku toho bylo dobu trestu stanoviti pod zákonnou trestní sazbou § 412 tr. zák., přičilo by se zákonu v jiných směrech, než které má ustanovení § 281 čís. 11 tr. ř. výlučně na zřeteli, a může jí býti čeleno a odporováno podle § 283 tr. ř. jen odvoláním, jež bylo současně stěžovatelem podáno.

Čís. 4920.

Sčítací zásada § 173 tr. zák. nepřichází v úvahu při zločinu podvodu krivým svědectvím, při němž se neuplatňuje aniž vyplývá za spisů, že pachatel chtěl krivou výpověď způsobiti majetkovou škodu.